

Mektubunu Cezaevinden Gönderen

Nurcan TEMEL'in Yazısını,
Bize “Ulaşabildiği” Gibi Yayınlıyoruz.*

Ankara Kadın Kapalı Hapishanesi'nden yazıyorum. Ankara Üniversitesi Jeoloji Mühendisliği birinci sınıf öğrencisiyim. 1,5 ay kadar önce “**Lübnan'a Asker Gönderilmesin!**” dediğim için hukuksal bir gerekçe göstermeye dahi gerek duyulmadan tutuklandım. Ankara Gençlik Derneği başkanıyım. Gençlik Derneği muhalif bir dernek olduğundan, demokratik haklarımı kullandığım için pek çok kez soruşturuldum, gözaltına alındım, tehdit edildim ve şu anda olduğu gibi tutuklandım.

Sen nasıl “**Lübnan'a asker gönderilmesin**” dersin deyip beni tutuklamalarının ardından, kısa bir süre içinde, Meclis tezkereyi onayladı ve ardından “**Tamamen barış için!**” Türk askeri Lübnan'a doğru yola çıktı. Tüm bu gelişmeler yaşanırken ben henüz mahkemeye çıkmadım, hatta, mahkeme tarihi de belli olmadı. Lübnan, Filistin, Ortadoğu ilerleyen süreçlerde de gündemimizden düşmeyecek ve muhtemelen ben de gelişmeleri buradan takip edeceğim. Size bu yazıda pek çok kez duyduğunuz, fakat bir türlü görmediğiniz ve insanımızı yitirmemize neden olan xxxxxxxx bahsedeceğim.

Bana “**xxxxxxx nedir?**” diye sorarsanız, benim için yanıtlanması çok kolay bir soru; xxxxxxx her gün gönderdiğim insansız, topraksız, bu beton xxxxxx bir türlü xxxxxx verilmeyen xxxxxx duvarlara sevdiklerimin resimlerini asmamın yasaklanması.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx ihtiyaç maddelerimin verilmemesi, xxxxxxxx görmemek, duymamak, xxxxxxxx sonsuz bir sessizlik, paylaşımın ve üretimin bütün renklerini içinde boğmak isteyen bir karanlık.

xxxxxxxxxx çok daha uzun anlatılabilir elbette, hatta yüzlerce örnekle de beslenebilir. Ama özüne inecek olursak xxxxxxxx teslim alma politikasıdır. Düşüncelerinizden, inancınızdan, sizi siz yapan bütün değerlerden vazgeçmenizi istemektedir. Bir işkence biçimidir ve yalnızca hapishanelerde uygulanan bir politika da değildir. İzolasyona ve yalnızlaştırmaya dayanır.

Ülkemizde tecrit altı yıldır uygulanıyor. Altı yılda xxxxxxxx karşı mücadelede xxxxxxxx insan yaşamını yitirdi. Avukat Behiç Aşçı, iki çocuk annesi Gülcan Görüroğlu, Uşak Hapishanesi'nden Sevgi Saymaz ölüm sınırına her geçen gün biraz daha yaklaşıyorlar. Pek çoğunuz onların eriyen bedenlerini görmüyorsunuz ve onlar ölürken nasıl da yalnızlaştığımızı.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx havalandırmanın beton duvarından süzülüp beton zemine düşen yağmuru, demir parmaklıkların arkasından izliyorum. xxxxxxxx olduğumu biliyorum ve her şeye rağmen üretiyor, paylaşıyor, düşünüyorum. Peki ya siz, gözleriniz kapalıyken, kalabalıkların arasında nasıl da yalnızlaştırıldığınızı görebiliyor musunuz ve siz gözlerinizi kapalı tuttukça insanların ölmeye devam ettiğini?

*Radikal Gençlik ekinden alınmıştır.